

DĚTI BAVÍ VŠE ŽIVÉ, NOVÉ A CO SE PRÁVĚ ZRODILLO

Filip Teller je mladý herec, moderátor a zdravotní klaun. Má svoji úspěšnou show nazvanou přízračně Tell Or Show, vystupuje v inscenacích nejrůznějších divadel a navrhc dělá svá autorská představení. Z hájemství múzy Thálie si ale čas od času odskočí do prostředí zcela nedivadelního, a sice nemocničního. A právě tady jako zdravotní klaun malým pacientům rozdává radost a přináší jim pocity štěstí.

Text: Luboš Mareček, **Foto:** Martin Zeman

Budeme po celou dobu tematicky hovořit o štěstí. Pojd'me si jej prosím tedy nejdříve definovat. Co pro vás tato „muška jenom zlatá“ představuje, jak byste je popsal?

Když se řekne štěstí? Vybaví se mi pocit, kdy se cítím šťastný uvnitř sebe, v srdci a v duši, mám radost z bytí, z toho, kde a kdo jsem a co zažívám. To je pro mě pocit, kdy zažívám štěstí, pocit přítomnosti a radosti, která nemá hranic. Jiná věc je štěstí, které člověk občas potřebuje, aby se mu něco podařilo, aby uspěl, aby došel tam, kam dojít chce. Ale i tato forma štěstí je podle mě nějakým způsobem spojená s tím, že člověk je spokojený sám se sebou: Je šťastný a pak ho na jeho cestě štěstí i samo provází. Psané a na papíře to zní jednoduše, ale v praxi a životě dá práci zůstat šťastný a pociťovat štěstí.

Po pocitu štěstí prahne vědomě či podvědomě každá lidská bytost. Kde, v čem a jak jej nacházíte vy?

Štěstí samozřejmě přichází i s tím, co děláte, co vás baví a v nejlepší případě i s tím, co vás živí. Já si právě v posledních dnech uvědomil, že šťastný jsem tehdy, když skutečně dělám to, co chci a naplňuje mě to. Takové konání mi dává smysl a přináší pocit štěstí. Štěstí nacházím ve smysluplných přátelských a láskyplných vztazích, ve své práci, ve vycházkách po lese, v setkávání se s lidmi, kteří mě obohacují, v cestování, v dobrém jídle, občas i ve víně, což je však někdy štěstí velmi pomíjivé. Můj kamarád a kolega Mirek Sýkora říká: „Večírky a alkohol, to je kupování si štěstí od zítřka!“ Na tom něco bude.

Vzpomínáte si na okamžik, kdy jste byl nejvíce šťastný, a dokázete tuto chvíli popsat?

Vloni na jaře v jednom italském kostele jsem měl pocit, že vše na světě je tak nějak v pořádku, a to štěstí jsem vlastně cítil všude okolo. Nechtěl bych, aby to vyznělo,

že štěstí člověk najde jen v kostele. Já třeba nejsem ani pokřtěný, ale kostely mám rád. Mají své kouzlo.

Potom jsou momenty, které se pojí s mou prací a s pocitem štěstí. Samozřejmě je nádherné, když se podaří představení, lidé tleskají a vy se cítíte šťastný. Intenzivní štěstí jsem zažil po premiéře monodramatu Cikánský boxer o nadaném romském sportovci umučeném za války. Lidé si tehdy stoupli a tleskali a já jsem měl pocit, že moje práce má smysl, přesah a sdělení. Ty standing ovations se mi tehdy staly poprvé a na dlouhou dobu i naposledy – a to mě fakt dojalo. Lidé se často smějí, když jsou šťastní – já často pláču. Zvláštní, že?

Jak a proč vůbec jste se stal zdravotním klaunem?

Teď to možná bude zklamání, ale bylo to docela racionální rozhodnutí. Končil jsem školu, věděl jsem, že mí kamarádi a starší spolužáci z oboru zdravotní klauny dělají, a zajímalo mě, co to obnáší, co člověk musí umět. Tak jsem šel na konkurz. Až teď zpětně mi dochází, jaké mám štěstí, že takovou práci mohu dělat a dělám. Dnes si svůj život bez klaunování nedokážu představit. Je to návykové. A dnes už vím, že je to spojeno i s podvědomou touhou pomáhat lidem a přinášet radost. To je v člověku přítomné a mnohdy o tom ani neví.

Za vaše vystoupení a pomáhání nemocným dětem jste honorováni?

Zdravotní klauni jsou placeni. Idea je taková, aby byli profesionálními certifikovanými klauny s pevnou základnou ve svých dovednostech a znalostech. Zdravotní klauni jsou vybíráni v tříkolových konkurzech, jezdí na školení do Vídně a neustále se vzdělávají. Návštěvy v nemocnicích nám plánují koordinátoři a Zdravotní klaun, o. p. s., má i své umělecké vedení. Je to zkrátka profesionální organizace. A abychom svoji práci mohli dělat co nejlépe a naplno, jsme za to následně i ohodnoceni.

Podle čeho jsou uchazeči o post zdravotního klauna vybíráni?

Úplně do toho nevidím, ale je určité důležité, aby daný člověk klauna nehrál, ale byl jím. Aby našel v sobě tu vnitřní radost, to vnitřní dítě a nechal ho vystoupit na světlo. Doufám, že je to pochopitelné. Klaun totiž existuje tak, že má posunuté sociální hranice. Co si člověk normálně nedovolí nebo je mu hloupé, to si klaun dovolit může. Člověka to nutí být upřímný sám k sobě a nic nehrát. Určitě jsou pak posuzovány vlastnosti, jako je empatie, schopnost naladit se rychle na kolegu, schopnost improvizovat a být otevřený všemu. A v neposlední řadě je nutná i určitá dávka vnitřní stability. Já tomu říkám špetka cynismu. Nechci, aby to vyznělo hanlivě, ale je potřeba držet si i jistý odstup a nadhled nad tím, co v nemocnici vidíte.

Zdravotní klaun rozdává radost a dělá děti šťastnými. Co je váš hlavní výstup tohoto vašeho konání? Jak se na jednotlivé výstupy konkrétně připravujete?

Náš hlavní výstup představuje zhruba tříhodinové existování na různých nemocničních odděleních a chodbách nemocnice. Pokud se jedná o dětské pacienty, navštěvujeme je ve dvojicích a máme statusy lékařů, zdravotních sester a ve charakteru chodíme regulérně na vizi a léčbu.

**CELÝ ČLÁNEK
V TIŠTĚNÉ VERZI**

